

Liwayway

*Isang Manghahayag ng Presensya
ni Cristo*

Ang magasin na The Dawn

Hulyo 2026

Talaan ng mga Nilalaman

MGA TAMPOK NG LIWANAG	2
ANG SIMBAHAN – BAHAGI 1	2
PANG-INTERNASYONAL NA PAG-AARAL NG BIBLIYA... 17	
ANG MANANAMPALATAYANG SENTENARYO	17
IPINAGBALIK KAY PEDRO	20
ANG PAGTAGPO NI JESUS KAY ZACCHAEUS.....	23
MARIA—ANG TAPAT NA INA	26
BUHAY KRISTİYANO AT DOKTRINA	29
ANG LARAWAN NG DIYOS.....	29

Sumabay sa iyong Bibliya!

Ang Simbahan – Bahagi 1

***"Ikaw si Pedro, at sa batong ito itatayo ko ang aking simbahan, at hindi magwawagi laban dito ang mga kapangyarihan ng kamatayan."
Mateo 16:18***

Maraming mga simbahan na tinatawag ang sarili na Kristiyano, na may sari-saring pangalan, at may iba't ibang uri ng paniniwala kaugnay ng mga aral ni Jesus at ng kaniyang mga apostol. Kapag isinasaalang-alang natin ang mga pagkakaibang ito sa pananaw, hindi naman labis, sa palagay namin, na itanong kung ano ang sinasabi ng Bibliya tungkol sa kung ano talaga ang simbahan, at kung ano ang banal na layunin hinggil dito. May paraan ba para malaman kung alin ang tunay na simbahan, o ang lahat ng mga denominasyong grupo ba ang bumubuo sa tunay na simbahan?

Ang salitang simbahan ay hindi lumilitaw sa Lumang Tipan, at ang unang paggamit nito sa Bagong Tipan ay ginawa ni Jesus nang sinabi niya kay Pedro, gaya ng nakasaad sa ating pambungad na talata, na ang "mga kapangyarihan ng kamatayan" ay hindi magwawagi laban dito. Sa talataing ito, ang salitang "simbahan" ay salin ng salitang Griyego na "ekklesia", na ang ibig sabihin ay "isang pagtawag," o isang pagpili. Sinabi ni Jesus sa kanyang mga alagad, "Pinili ko kayo mula sa sanlibutan." (Juan 15:19). Sa esensya, ang simbahan ay isang kawan ng mga tao na, sa pagtanggap ng paanyaya ni Cristo, ay nahihwalay mula sa sanlibutan.

Ang simbahan ay hindi isang gusali, bagaman ang salitang simbahan ay madalas gamitin upang tukuyin ang lugar kung saan nagtitipon ang isang kongregasyon. Kung ang pariralang "bahay-pagtitipunan" ay mas malawakang ginamit upang ilarawan ang lugar-pagtitipunan ng kongregasyon ng mga taga- , makakatulong ito na mabawasan ang ilan sa mga hindi pagkakaunawaan na umiiral tungkol sa tunay na kahulugan ng salitang simbahan mismo.

Sa ministryo ni Jesus, tatlong beses lamang niyang ginamit ang salitang simbahan. Minsan ito ay sa kanyang pahayag kay Pedro; at dalawang beses naman sa ibang pagkakataon nang turuan niya ang kanyang mga disipulo tungkol sa wastong pamamaraan sa pagharap sa mga hindi pagkakaunawaan na maaaring maganap sa kanilang pagitan. (Mateo 18:17). Ang susunod na paglitaw ng salitang ito ay nasa Gawawa 2:47, kasunod ng salaysay tungkol sa tatlong libong tumanggap kay Cristo dahil sa sermon ni Pedro noong Araw ng Pentecostes. Ito ay isang simpleng pahayag, na nagsasabing "dinadagdagan ng Panginoon araw-araw sa iglesia ang mga dapat maligtas."

Sa simpleng pahayag na ito ng katotohanan, may puwang para sa pagninilay. Noong Araw ng Pentekostes lamang, tatlong libo ang naging bahagi ng "simbahan," at mula noon ay may "araw-araw" na karagdagang mga nagbalik-loob, subalit walang tala ng anumang pormal na seremonya ng pagsisimula maliban sa binyag sa tubig. Lahat ng mga nagbalik-loob na ito ay mga Hudyo. Nang, sa pamamagitan ng mapanghikayat na ministryo ng apostol,

kanilang kinilala na si Jesus, na ipinako ng kanilang mga pinuno, ay siyang ipinangakong Mesiyas, sila ay naniwala sa kaniya at nabinyagan.

Ganoon kasimple lang! Nang lumaon, nang dumami ang bilang ng mga alagad at sila'y nagtipon-tipon para sa pagkakaisa sa espirituwal na paglago, ang mga grupong ito ng tao ay tinawag na mga simbahan. Sa Gawa 11:22 nababasa natin ang "simbahan na nasa Herusalem." Sa Roma 16:5, nagpapadala si Pablo ng pagbati sa "simbahan na nasa kanilang bahay," ibig sabihin, sa bahay nina Priscila at Aquila.

Mula sa mga tekstong ito, napapaisip tayo na noong mga unang araw ng Kristiyanismo, ang bawat grupo ng mga mananampalataya, gaano man kalaki o gaano man kalayo ang kinaroroonan, ay itinuturing na isang simbahan. Tunay nga, ito ay isang simbahan, sapagkat ang bawat ganoong pagtitipon ng mga mananampalataya ay binubuo ng mga taong, sa pamamagitan ng Ebanghelyo, ay tinawag upang hiwain ang kanilang sarili mula sa sanlibutan at sundan ang mga yapak ni Jesus.

Ang mga indibidwal na grupong ito ay walang denominasyong pangalan. Kinilala sila ayon sa kanilang lokasyon, tinatawag na simbahan sa Jerusalem, simbahan sa Filipos, simbahan sa Roma, o, gaya ng sa ilang pagkakataon, ang simbahan na nagsasagawa ng kanilang mga pagtitipon sa bahay ng isa o ng iba sa mga mananampalataya.

Sa Pahayag, sa mga kabanata 2 at 3, nabanggit ang pitong simbahan at kinilala ang mga ito ayon sa mga lungsod kung saan sila matatagpuan, at may mga

espesyal na mensahe na ipinadala sa kanila. May dahilan upang paniwalaan na ang pitong simbahan na ito ay, sa simbolikong paraan, kumakatawan sa lahat ng mga mananampalataya sa iba't ibang panahon, na nagsimula noong Pentekostes at nagpapatuloy hanggang sa kasalukuyan. Ito ay isa pang mas malawak na paggamit ng salitang simbahan, bilang paglalarawan sa lahat sa bawat lugar na tinitingnan ng Panginoon bilang tinawag mula sa mundo upang paglingkuran Siya at ang Kaniyang layunin.

Mayroon si Jesus sa isip na malawak, mas pangkalahatang kahulugan ng salita nang sinabi niya kay Pedro na ang "kapangyarihan ng kamatayan" ay hindi magwawagi laban sa iglesia. Ito rin ang aplikasyong ginawa ni Pablo nang, sa Efeso 1:22,23, tinukoy niya si Cristo bilang "Ulo ng lahat ng bagay para sa iglesia, na siyang kaniyang katawan." Sa ganitong kahulugan muling isinulat ni Pablo ang tungkol sa "simbahan ng buhay na Dios, na haligi at saligan ng katotohanan." 1 Timoteo 3:15

Sa 1 Corinto 12:12,13, pinalalawig ni Pablo ang kaisipan na ang simbahan ay ang "katawan" ni Cristo. Sinasabi niya, "Ang katawan ng tao ay may maraming bahagi, ngunit ang mga bahaging iyon ay bumubuo ng isang buong katawan. Ganoon din naman sa katawan ni Cristo. May ilan sa atin na mga Hudyo, may ilan na mga Hentil, may ilan na mga alipin, at may ilan na malaya. Ngunit tayong lahat ay nabinyagan sa isang katawan sa pamamagitan ng isang Espiritu, at tayong lahat ay may iisang Espiritu."

Paano Sumali

Paano magiging isang potensyal na miyembro ng simbahan - iyon ay, ang simbahan na itinatag ni Jesus at ng mga apostol? Ang Gawa 2:47, na nabanggit na kanina, ay nagsasaad na "araw-araw na dinaragdagan ng Panginoon ang simbahan ng mga maliligtas." Ipinapakita nito na ang pagiging miyembro ng iglesia ng Panginoon ay nakasalalay sa kaniya. Naniniwala kami na ito ay aaminin ng lahat ng mga Kristiyanong tao. Ngunit paano nga ba nagdaragdag ang Panginoon ng mga miyembro sa kaniyang iglesia, at anong mga kwalipikasyon ang dapat matugunan upang makilala ng Panginoon na kabilang sa kaniyang iglesia?

Sa madaling sabi, ipinapahiwatig ng mga Kasulatan ang mga hakbang para makalapit sa simbahan bilang, una, ang masisiang pagkilala sa katotohanang tayo ay mga miyembro ng isang lahing sinumpa ng kasalanan at naghihirap-tamad, at dahil dito, ay walang katayuan sa harap ng Diyos sa sarili nating katuwiran. (Isaias 64:6; Marcos 2:17; Gawawa 26:20). Sumunod ang pagtanggap kay Jesucristo bilang ating personal na Manunubos at Tagapagligtas, na nauunawaan na sa pamamagitan lamang ng halaga ng kaniyang nabuhos na dugo tayo magiging katanggap-tanggap sa Diyos. Gawawa 13:38,39; 16:31; Roma 3:21-23; 5:1

Pagkatapos, batay sa ating tiwala sa merito ng dugo ng Tagapagligtas, iniimbitahan tayong ihandog ang ating sarili nang buong debosyon upang gampanan ang kalooban ng Diyos na ipinahayag sa Kaniyang Salita. Maaari nating tawagin itong isang "pag-alay" ng ating sarili sa Diyos. Dapat nating bigyang-diin na

ang pag-alay na ito ay ginawa sa Diyos, hindi sa tao, o sa anumang makalupang organisasyon.

Napakalinaw ng Bibliya kung ano ang ibig sabihin ng konsagrasyong ito sa ating mga buhay. Sinabi ni Jesus, "Kung ang sinuman ay magnanais sumunod sa akin [maging alagad ko], tanggihan niya ang kanyang sarili, at pasanin niya araw-araw ang kanyang krus, at sumunod sa akin." (Lucas 9:23). Ang pagtangga sa sarili ay hindi nangangahulugang pagsuko lamang sa ilang maliliit na ligaya o kasiyahan sa maikling panahon, o kahit kailanman. Ito ay, sa halip, gaya ng ipinahihiwatig ng kasabihan, isang ganap na pagtangga sa sarili. Ito ang parehong salitang ginamit ni Jesus nang ipahayag Niya na tatlong beses na ganap na itatanggi ni Pedro na kilala siya. (Mateo 26:33,34). Kaya, ang pagtangga sa sarili ay ang ganap na pagbabawal sa ating sarili na kilalanin ang ating sariling kalooban at tanggapin sa halip ang kalooban ng Diyos na ipinahayag sa pamamagitan ni Cristo at ng mga Kasulatan.

Ano ang kalooban ng Diyos para sa mga lubos na tinatanggihan ang sarili bilang tugon sa paanyaya ni Hesus? Ipinahayag ito sa karugtong niyang paanyaya na araw-araw nilang pasanin ang kanilang krus at sumunod sa kanya. Ginamit ni Hesus ang simbolismo ng pagdadala ng krus upang ipahiwatig ang pagpasok sa kamatayan. Nang ibigay ni Hesus ang paanyayang ito, siya mismo ay iniaalay ang kanyang buhay bilang sakripisyo. Nakumpleto ang kanyang sakripisyo sa Kalbaryo nang siya'y sumigaw, "Tapos na." Juan 19:30

Ang mga tumatanggap sa paanyaya ni Cristo na pasanin ang kanilang krus at sumunod sa kaniya ay gayundin namang iniaalay ang kanilang buhay sa

sakripisyong paglilingkod. Hindi silang lahat literal na ipinako sa krus, bagaman noong simula ng kapanahunan ng Kristiyanismo ay may ilan. Marami ang nagdusa bilang martir sa iba pang paraan. Gayunpaman, sa kaso ng bawat tagasunod ng Guro, ang kagustuhang maglingkod at magdusa anuman ang kalalabasan ay dapat at tiyak na naroroon.

Ang bagay na ito ng pagsunod sa mga yapak ni Jesus ay inilarawan ni Pablo bilang "pinagplan-tanong kasama sa kahawig ng kanyang kamatayan." (Roma 6:5). Bago tayo dumating kay Cristo, tayo ay "patay sa mga pagsalansang at kasalanan." (Efeso 2:1). Gayunpaman, sa pamamagitan ng masunuring pananampalataya sa merito ng kanyang naibuhos na dugo, tayo ay napalalaya mula sa hatol ni Adan. Ngunit tayo ay namamatay; hindi bilang mga makasalanan, kundi bilang mga kasamang inihahain na handog kay Hesus. Ipinahayag ni Pablo ang kaisipang ito nang isinulat niya, "Kaya't ipinamamanhid ko sa inyo, mga kapatid, sa pamamagitan ng mga kaawaan ng Diyos, na inyong ihain ang inyong mga katawan bilang isang buhay na hain, banal, kaaya-aya sa Diyos, na siyang inyong makatuwirang paglilingkod." Roma 12:1

Binabinyag sa Cristo

Sa Roma 6:3,4, isinulat ni Pablo, "Hindi ninyo ba'y nalalaman na tayong lahat na nabinyagan kay Cristo Jesus ay nabinyagan sa kaniyang kamatayan? Tayo nga'y nakalibing na kayang-kaya sa pamamagitan ng binyag sa kamatayan, upang kung paanong si Cristo ay binangon sa mga patay sa pamamagitan ng kaluwalhatian ng Ama, ay gayon din naman

tayo'y lumalakad sa bayang-bagong buhay." Ang binyag na tinutukoy dito ay hindi sa tubig, kundi kay Cristo, at sa kaniyang kamatayan.

Ang salitang bautismo sa Bagong Tipan ay isinalin mula sa isang salitang Griyego na ang ibig sabihin ay "ilibing" o "ilubog." Ang ating bautismo kay Cristo ay ang paglilibing ng ating kalooban sa kanyang kalooban. Ito ay isang bautismo ng kamatayan dahil kalooban ng Diyos na tayo ay mamatay kasama niya.

Sa Pahayag 20:4, sinasagisag ang kaisipang ito gamit ang salitang "pinugutan." Dito mababasa natin ang tungkol sa mga "pinugutan dahil sa patotoo ni Jesus, at dahil sa Salita ng Diyos." Hindi ito tumutukoy sa isang literal na pagkapugot, kundi sa pagtanggì sa ating sariling kalooban, na kinakatawan n , ang ulo, at pagtanggap kay Cristo bilang ating Ulo. Efeso 5:23; Colosas 1:18

Ipinaliwanag pa ni Pablo ang puntong ito nang sabihin niya, "Sa pamamagitan ng isang Espiritu tayong lahat ay nabinyagan sa isang katawan." (1 Corinto 12:13). Sa pamamagitan ng impluwensiya ng Banal na Espiritu, sa pamamagitan ng Salita ng Katotohanan, tayo ay hinahatak sa Panginoon at ginagabayan ng kaniyang pag-ibig upang ihandog ang ating sarili sa ganap na pag-alay sa kaniya. Dahil ang konsagrasyong ito ay nangangahulugang pagtanggì sa sarili nating kalooban at pagtanggap sa kalooban ng Diyos kay Cristo, si Jesus ang nagiging ating Ulo, at tayo ay nagiging mga miyembro ng iglesia, na siyang kaniyang katawan, kung tayo ay magiging tapat sa ating katayuan sa harap ng Diyos, hanggang sa kamatayan. Pahayag 2:10

Kaya, nakikita natin kung paanong ang Diyos, sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Kanyang Espiritu, ay nagdaragdag ng mga hinaharap na kasapi sa iglesia ni Cristo. Ang bahagi natin dito bilang mga indibidwal ay ang sumuko lamang sa impluwensiya ng Kanyang Espiritu, at isagawa ang mga hakbang na itinuturo ng banal na Salita; ibig sabihin, ang mga hakbang ng pagsisisi, pagtanggap kay Cristo, at pag-aalay sa ating sarili nang buong paglalaan upang gawin ang kalooban ng Diyos.

Maaari ba nating malaman, matapos nating gawin ang mga hakbang na ito, kung tinanggap tayo ng Diyos, at kinikilala tayo bilang mga pansamantalang kasapi ng simbahan, ang katawan ni Cristo? Naniniwala kami na gayon. Sinabi ni Pablo, sa isang talata na nabanggit na, na tayo ay "nilibing kasama niya sa pamamagitan ng bautismo tungo sa kamatayan: upang kung paanong si Cristo ay binuhay na mag-uli mula sa mga patay sa pamamagitan ng kaluwalhatian ng Ama, ay gayon din naman tayo'y lumakad sa bayang-bagong buhay." (Roma 6:4). Masigla ba tayong naglalakad sa "pagkabago ng buhay"?

Sumulat din si Pablo, "Kung ang sinuman ay nasa Cristo, siya'y bagong nilalang: ang mga dating bagay ay lumipas na; narito, ang lahat ng mga bagay ay naging bago." (2 Corinto 5:17). Nangyari k na ang mga lumang bagay na nauukol sa "nakaraang panahon" ng ating buhay ay nawala na, sa diwa na wala na itong tunay na pang-akit sa atin? (Efeso 2:3). Natatagpuan ba natin ang ating pinakadakilang kagalakan sa mga bagong bagay ng Panginoon—ang ating bagong bokasyon ng banal na

paglilingkod—ang ating mga bagong pag-asa, bagong layunin, bagong ambisyon?

Matapos nating gawin ang hakbang na ito ng ganap na pag-alay sa Panginoon, maaaring hindi tayo maunawaan ng ating mga dating kaibigan at kamag-anak. Sa ilang pagkakataon, maaari pa nga nilang tayo'y usigin. Sa anumang pangyayari, hindi na nila mararanasan sa atin ang dati nilang pakikipag-soci, sapagkat hindi sila magiging kaayon ng ating bagong paraan ng pamumuhay. Hindi natin sila babawasan ng pagmamahal, o titigil sa paggawa ng lahat ng ating makakaya para sa kanila, ngunit matututuhan natin na ang mga daan ng mundo at ang mga daan ng mga inialay na tao ng Diyos ay madalas na magkaiba. Naranasan ba natin ito?

Muling isinulat ni Pablo, "Ang mata ay hindi nakakita, ni ang tainga ay nakarinig, ni pumasok man sa puso ng tao, ang mga bagay na inihanda ng Diyos para sa mga umiibig sa kaniya." Pagkatapos ay dinagdag niya, "Ipinahayag ng Diyos ang mga ito sa atin sa pamamagitan ng kaniyang Espiritu: sapagkat sinisiyasat ng Espiritu ang lahat ng bagay, oo, pati ang mga kinasasakupan ng Diyos." 1 Corinto 2:9,10

Pinamumunuan ba tayo ng Panginoon araw-araw tungo sa mas malalim na pagpapahalaga sa mga kamangha-manghang katotohanang nakapaloob sa Kanyang Salita? Mas nauunawaan ba nang malinaw ang mga "malalalim na bagay" ng Kanyang Salita na may kinalaman sa ating tawag kay Cristo Jesus habang hinahangad nating malaman at tuparin ang Kanyang kalooban? Kung gayon, mayroon tayong karagdagang ebidensya na tinanggap Niya ang ating paglalaan at pinamumunuan Niya tayo sa landas ng katuwiran.

Si Jesus mismo ang nagbibigay sa atin ng tiyak na katiyakan ng ating katayuan sa harap ng Diyos. Una, ipinahayag niya, "ang lumalapit sa akin, sa anomang paraan ay hindi ko itataboy." (Juan 6:37). Sinundan niya ito makalipas ang ilang taludtod, na nagsasabing, "Walang sinuman ang makalalapit sa akin, maliban na lamang kung hihilahin siya ng Ama na nagpadala sa akin." (taludtod 44). Kung naramdaman na natin ang makapanghihilak na kapangyarihan ng Diyos sa pamamagitan ni Cristo, anong karagdagang katiyakan pa ang kailangan natin kaysa rito?

Sa katunayan, ang ating kagalakan sa mga espiritwal na bagay ng bagong paraan ng pamumuhay na ating tinatahak; ang pagkawala ng ating interes sa mga dating bagay ng laman at ng mundo; ang antas ng hindi pagkakaunawaan, at marahil pati na ng pag-uusig, mula sa mundo; ang ating lumalaking pagpapahalaga sa mga espiritwal na bagay, lalo na sa mga may kinalaman sa ating makalangit na tawag—lahat ng ito ay mga ebidensya na tinanggap ng Diyos ang ating paglalaan, at na tayo ay tunay na "nabinyagan" kay Cristo.

Binyag sa Tubig

Likas na lumilitaw ang tanong tungkol sa binyag sa tubig, at nararapat nga, sapagkat si Jesus mismo ay nabinyagan sa tubig, at dapat nating sundan ang kanyang mga yapak. Ano ang layunin ng binyag sa tubig? Si Juan na Tagapagbinyag ay nagbinyag para sa pagsisisi. (Mateo 3:11). Hindi niya maintindihan kung bakit hiniling ni Jesus ang binyag, sapagkat alam niya na si Jesus ay hindi makasalanan, kundi siya ang banal at matuwid. Mateo 3:13-15; Hebreo 7:26

Ang binyag ni Juan ay para lamang sa mga miyembro ng bansang Hudyo. Isinasaad nito ang kanilang pagbabalik sa tipan sa Diyos na pinagkasunduan sa buong bansa—ang tipan na ginawa sa Bundok Sinai. Ang binyag ni Juan ay upang ihanda rin ang mga Hudyo na tanggapin ang kanilang Mesiyas, si Cristo Jesus, nang magsimula na ang kaniyang ministeryo. Marcos 1:4,5; Lucas 1:13-17; Mga Gawa 13:24,25

Si Jesus ay hindi nabinyagan para sa pagsisisi ng kasalanan. Nang hilingin niya kay Juan na binyagan siya, sinabi niya lamang, "Hayaan mong magawa ito ngayon; sapagkat angkop sa atin na tuparin ang buong katuwiran." (Mateo 3:15). Ang halimbawa ni Jesus ang sinusunod natin sa ating binyag sa tubig. Para sa kanya, ito ay simbolo ng kanyang tipan na mamatay nang sakripisyo, at ng kanyang pag-asa, kung matapat siyang matagpuan, na muling mabubuhay mula sa mga patay.

Angkop na inilalarawan ng paglubog sa tubig ang dalawang kaisipang ito. Kapag ibinaba ang isang tao sa tubig ng nagbabinyag, siya ay nagiging walang magawa sa mga kamay nito, at mananatiling nakalubog, na parang patay, maliban kung itataas mula sa tubig. Kaya naman, sa ating pag-aalay, iniaalay natin ang ating sarili upang mamatay kasama ni Cristo, na hinihikayat ng mga pangako ng Diyos na tayo'y muling bubuhayin sa pagkabuhay na mag-uli, gaya ni Jesus, upang makasama Siya sa dakilang gawa ng Kanyang kaharian sa hinaharap. Roma 6:4,5; Filipos 3:10,11

Ang binyag sa tubig, samakatuwid, ay isang magandang simbolo ng ating tunay na binyag kay Cristo. Hindi ito mahalaga sa diwa na ito ay isang

nakapagliligtas na ordenansa. Gayunpaman, dahil ang mga angkop na kandidato para sa paglubog sa tubig ay tinanggihan na ang kanilang sariling kalooban, at nangako na gagawin ang kalooban ng Panginoon, kanilang kikilalanin na ito ay bahagi ng kalooban ng Panginoon para sa kanila, at masayang susunod sila. Ang anumang ibang saloobin ay magpapahiwatig ng pagmamahal na hindi lubos para sa kalooban ng Diyos.

Organisasyon ng Simbahan

Hindi ipinahihiwatig ng mga Kasulatan na ang iba't ibang lokal na grupo ng mga tinawag noong mga unang taon ng Kristiyanismo ay may masalimuot na kaayusang organisasyonal, at hindi rin itinuturo ng Bibliya na ito ang plano ng Diyos para sa simbahan. Gayunpaman, ang mga disipulo noon ay hindi walang anumang organisasyon. Ang kanilang mga pagpupulong ay hindi walang kaayusan, at ang iba't ibang pribilehiyo sa paglilingkod ay ipinagkaloob sa iba ayon sa kanilang kani-kaniyang kakayahan. Mateo 25:15; 1 Corinto 14:40; 2 Tesalonica 3:6,7; Tito 1:5

Sa maagang organisasyon ng Simbahan, kinilala si Jesus ng lahat bilang Ulo. Ito ay alinsunod sa sariling mga tagubilin ni Jesus sa kaniyang mga alagad nang sinabi niya, "Isa lamang ang inyong Guro, si Cristo; at kayong lahat ay magkakapatid." (Mateo 23:8). Sinulat ni Pablo, "Si Cristo ang ulo ng iglesia; at siya ang Tagapagligtas ng katawan." (Efeso 5:23). Sa 1 Corinto 11:3 inihayag niya ang parehong kaisipan, na nagsasabing "ang ulo ng bawat tao ay si Cristo; ... at ang ulo ni Cristo ay ang Dios."

Si Jesus ay hindi lamang ang Ulo ng kaniyang iglesia, kundi siya rin ang saligan nito. "Walang ibang saligan ang maipagtatayo ng sinuman," isinulat ni Pablo, "kundi ang nakatayo na, na siyang si Jesucristo." (1 Corinto 3:11). Ang mga miyembro ng simbahan ay tinutukoy din bilang "sambahayan ng Diyos," na idineklara na "itinayo sa pundasyon ng mga apostol at propeta, na si Cristo Jesus mismo ang punong batong kanto." Efeso 2:19,20

Sumulat ang Apostol Pedro, "Kaya naman nasusulat sa kasulatan, 'Narito, inilalagay ko sa Sion ang isang punong batong kanto, pinili, mahalaga; at ang sinumang sumampalataya sa kaniya ay hindi malulumpa.'" (1 Pedro 2:6). Sa Pahayag 14:1-4, pinagtibay din ni Apostol Juan na si Jesus ang "punong batong pang-sulok" sa Sion - ang kumpleto at ganap na iglesia. Lalo itong kapansin-pansin dahil sa hindi pagkakaintindi na iniuugnay sa pahayag ni Jesus, "Ikaw si Pedro, at sa ibabaw ng batong ito ay itatayo ko ang aking iglesia." Mateo 16:18

Ang pahayag na ito ay mali ang pagkakaintindi na si Pedro ang "bato" na pagtatayuan ng iglesia ni Cristo. Gayunpaman, nakikitang mali ang interpretasyong ito nang matuklasan natin na gumamit si Jesus ng dalawang magkaibang salitang Griyego sa kanyang pahayag. Nang sinabi niya, "Ikaw si Pedro," ang salitang Griyego na isinaling Pedro ay "petros," na ang ibig sabihin ay "piraso ng bato." Gayunpaman, nang sinabi niya, "Sa batong ito itatayo ko ang aking simbahan," ginamit niya ang salitang Griyego na "petra," na nangangahulugang "malaking bato," isang batong buo, wika nga.

Kakatapos lang sabihing kay Jesus ni Pedro, "Ikaw ang Cristo, ang Anak ng buhay na Dios." (Mateo

16:16). Natuwa si Jesus sa pag-akmang ito. Maaari nating iparaphrase ang kanyang sagot kay Pedro upang mas maging malinaw ang kahulugan nito: "Pedro, ang pangalan mo ay nangangahulugang ikaw ay isang maliit na piraso ng bato—isang batong-batong, wika nga. Kung ikukumpara sa kahulugan ng pangalan mo, ang dakilang katotohanan ng aking pagiging Mesiyas, at na ako ang Anak ng Diyos, ay parang isang malaking burol ng bato—isang napakalaking bato—at ang simbahan ay itatayo sa akin bilang pundasyon nito."

Sa isyu ng magasin na The Dawn sa susunod na buwan, tatalakayin natin ang paksa, "Ang Simbahan." Kabilang sa mga mahahalagang paksa na tatalakayin ay: Ang papel ng labindalawang Apostol at iba pang mga lingkod ng simbahan; ang misyon ng simbahan; at ang makalangit at makalupang yugto ng plano ng Diyos para sa kaligtasan ng buong sangkatauhan sa pamamagitan ni Cristo.

Pang-internasyonal na Pag-aaral ng Bibliya

Aralin para sa Hulyo 5

Ang Mananampalatayang Sentenaryo

Pangunahing Talata: "Nang marinig ito ni Jesus, namangha siya, at sinabi niya sa mga sumusunod sa kaniya, 'Sinasabi ko sa inyo, hindi ako nakasumpong ng gayong dakilang pananampalataya, kahit sa Israel.'"

Mateo 8:10

Piniling Kasulatan:

Mateo 8:5-13

Sa panahon ng ministeryo ni Cristo sa lupa, gumawa Siya ng maraming himala sa Capernaum, na nasa Galilea, kabilang ang pagpapagaling sa alipin ng isang senturyon. Sa salaysay na ito, bagaman walang nakasulat na tala na mabuti ang alipin na ito, malamang na ang konklusyon ay isang maayos na tao ang senturyon. Ang mga taong tulad niya ay karaniwang naghahanap at nakakakuha ng mga masunuring alipin. Bukod pa rito, sa kanyang pakikipag-usap sa ating Panginoon, ipinahayag niya na sanay siyang utusan ang kanyang mga alipin na gawin ang iniutos niya sa kanila. Bagaman isang Hentil, iminungkahi ng senturiyon na basta na lang magsalita si Jesus. Naniniwala siya na ang Panginoon ay may makapangyarihang kapangyarihan sa kanyang utos na hindi na mangangailangan na personal niyang bisitahin at hipuin ang alipin upang pagalingin ito. Mateo 8:5-9

Ipinapakita ng ating Pangunahing Talata na namangha si Jesus sa pananampalataya ng senturyong Romano. Sa kabilang banda, ang mga Hudyo ay nababalot ng kawalan ng pananampalataya sa katotohanan na siya ang kanilang matagal nang ipinangakong Mesiyas. "Sinasabi ko sa inyo, na marami ang magmumula sa silangan at kanluran, at uupo kasama nina Abraham, Isaac, at Jacob sa kaharian ng langit." Ngunit ang mga anak ng kaharian ay itatapon sa labas, sa kadiliman: doon ay magkakaroon ng pag-aagak-agak at pagngasngas ng mga ngipin. At sinabi ni Jesus sa senturyon, Humayo ka; at ayon sa iyong pananampalataya, gayon ang mangyari sa iyo. At ang alipin niya'y naligtas sa oras ding iyon." Mateo 8:11-13

May aral para sa atin sa mga salitang ito na ang kapangyarihan ni Jesus ay walang hanggan. Higit pa rito, ang kaniyang mga biyaya sa atin ay naaayon sa ating paghahanda na tanggapin ang mga ito sa pamamagitan ng pananampalataya; sapagkat "kung walang pananampalataya" ay hindi maaaring kaluguran ang Diyos. (Hebreo 11:6). Kaya, ang mga hindi makapagsabuhay ng pananampalataya ay hindi makabahagi sa mga pagpapalang iniaalok sa ilalim ng makalangit na panawagan kundi kailangang maghintay sa panahon ng pagtatatag ng maluwalhating kaharian ng Diyos sa lupa. Mateo 6:10

Ang pinagmulan ng uri ng kaharian sa langit ay mga Hudyo mula noong araw ng Pentekostes sa loob ng tatlong taon at kalahati, hanggang sa panahon nang tanggapin si Cornelio bilang kauna-unahang Hentil na nagbalik-loob. Mula noon, ang "gitnang pader ng

paghahati" sa pagitan ng Hudyo at Hentil, na dating humadlang sa huli na makibahagi nang lubos sa mga biyaya ng Diyos, ay giba na. (Efeso 2:14). Mula noon hanggang sa kasalukuyan, ang Panginoon ay "tumawag" at nagtipon ng mga alagad mula sa lahat ng mga bansa.

Bagaman ang mga tapat na Hudyo ay magkakaroon ng bahagi sa makalangit na kaharian, ang bansa ay tinanggihan at itinapon sa "kadiliman" ng mundo sa pangkalahatan. Nagkaroon sila ng "paghagulgol at pagngasngas ng mga ngipin" sa loob ng halos dalawang dekadang siglo. Ayon sa Kasulatan, gayunpaman, darating ang panahon na ang Diyos ay mapagpalang magpapatawad sa kanilang kasalanan at ililigtas sila mula sa kanilang pambansang pagkabalag. (Jeremias 31:31-34). Pagpapalain sila, kasama ang lahat ng angkan sa lupa, sa kaharian ng Mesiyas. Genesis 12:3; 28:14

Kailanman dapat magsaya ang mga banal na inialay sa Diyos sa kahanga-hangang probisyong ito. Ang lahat ng tatanggap sa alok ng kaligtasan at susunod sa dakilang plano ng Langit na Ama upang magtatag ng kapayapaan at katuwiran magpakailanman ay makakamtan ang perpektong at walang hanggang buhay dito sa lupa. Pahayag 21:1-5

Ipinagbalik kay Pedro

Pangunahing Talata: "Nang sila'y makapaggawa na sa kanilang pagkain, sinabi ni Jesus kay Simon Pedro, 'Simon na anak ni Juan, mahal mo ba ako nang higit pa kaysa sa mga ito?' Sinabi niya, 'Oo, Ginoo, ikaw ang nakakaalam na mahal kita.' Sinabi ni Jesus, 'Pastulan mo ang aking mga korderong tupa.'" Juan 21:15

***Piniling mga Kasulatan:
Juan 18:15-18, 25-27; 21:15-17***

Pagkatapos ng kaniyang pagkabuhay na mag-uli, at sa loob ng apatnapung araw, si Cristo ay laging naroroon, bagaman paminsan-minsan lamang siyang nakikita ng kaniyang mga alagad. Sa panahong iyon, tiniyak niya sa kaniyang mga tagasunod na siya ay nabuhay na mag-uli, pinatibay ang kanilang pananampalataya, at binigyan sila ng mga tagubilin tungkol sa kanilang mga tungkulin pagkatapos ng kaniyang pag-akyat. Isa sa mga pagkakataong ito ay naganap sa "dagat ng Tiberias," o dagat ng Galilea. Juan 21:1

Bilang bahagi ng aral ngayon, nakaranas ang mga alagad ng isang himalang huli ng isda matapos utusan sila ni Jesus na ihagis ang kanilang lambat sa kanan ng bangka. Hindi nila agad nakilala ang ating Panginoon na nakatayo sa pampang. Pagkatapos, napagtanto ni Juan – "ang alagad na minahal ni Jesus" – na ang dayuhang nakatayo roon

ay ang nabuhay na Panginoon at ipinahayag niya ang kanyang katiyakan kay Pedro. Juan 21:3-6

Si Pedro, isang taong mabilis kumilos at walang duda na patuloy na nagdurusa sa puso dahil sa kanyang naunang pagtangga kay Cristo, ay sumisid sa dagat at lumangoy papunta sa pampang, ngunit kitang-kita ang kanyang pag-aatubili nang makarating siya sa lupa. Hindi siya agad lumapit k kay Hesus kundi naghintay at tumulong na hilahin ang lambat na puno ng isda patungo sa pampang. Nang maparating ang bangka at mailagay nang ligtas, napansin ng mga tao na ang dayuhan ay may apoy na may mga uling at isda sa ibabaw nito at inimitahan ang mga pagod na "lumapit at kumain" kasama niya. Juan 21:7-12

Sa una sa tatlong magkatulad na pagtatanong, itinatala ng ating Susi na Talata na tinanong ni Jesus si Pedro kung mahal niya siya nang higit pa kaysa sa pangingsda. Pagkatapos ay sinabi ni Jesus sa kanya sa ikalawang pagkakataon, "Simon na anak ni Juan, mahal mo ba ako?" Sumagot siya, "Oo, Panginoon, alam Mo na mahal Kita." Sinabi ni Jesus, Alagaan mo ang mga tupa ko. Sa ikatlong pagkakataon sinabi niya sa kaniya, Simon na anak ni Juan, mahal mo ba ako? Nabigo si Pedro dahil tinanong siya ni Jesus nang ikatlong beses, Mahal mo ba ako? Sinabi niya, Panginoon, alam mo ang lahat ng bagay; alam mong mahal kita. Sinabi ni Jesus, Pastulan mo ang mga tupa ko." Juan 21:16,17

Sa pag-iisip tungkol kay Pedro, naaalala natin na sinabi niya na kahit iwan ng lahat si Jesus, hindi niya gagawin iyon. Gaano nga kaya kasakit iyon sa kanyang puso nang marinig niya ang pag-awit ng

tandang ayon sa hula ng Guro, sapagkat itinanggi niya ang kanyang Panginoon nang tatlong beses, na may sumpang lumalabas sa kanyang bibig. (Mateo 26:69-75). Ito ay isang makapangyarihang aral tungkol sa ating sariling mga kahinaan bilang tao at ang pangangailangang magpakita ng awa sa isa't isa. Sa paglitaw na ito sa baybayin ng dagat ng Galilea, malamang na habang nakikipag-usap siya kay Pedro, pinatitibay ni Jesus ang loob nito. Sa paggawa nito, ipinakita ng Guro na may tiwala siya na mag-iingat si Pedro sa hinaharap at ipagpapatuloy ang pag-aalay ng kanyang buong sarili sa dambana ng sakripisyo hanggang sa katapusan ng kanyang buhay matapos siyang maibalik bilang isang karapat-dapat na lingkod ng kanyang Panginoon.

Ang ganap nating pag-unawa sa bagay na ito ay tiyak na dapat mag-udyok sa atin na magkaroon ng pusong katulad ng sa ating Makalangit na Ama. Hindi lamang natin sisikaping maging makatarungan, matuwid, at malinis sa ating mga ginagawa, kundi maghahangad din tayong maging mahabagin sa iba dahil, tulad natin, nakararanas din sila ng mga pagsubok. Awit 136:1-26

Pang-internasyonal na Pag-aaral ng Bibliya

Aralin para sa Hulyo 19

Ang Pagtagpo ni Jesus kay Zacchaeus

Pangunahing Talata: "Nang makarating si Jesus sa lugar na iyon, tumingin Siya pataas, nakita ang lalaki at sinabi, Zacchaeus, magmadali ka at bumaba; sapagkat sa bahay mo ako mananatili ngayong araw."

Lucas 19:5

Piniling Kasulatan:

Lucas 19:1-10

Si Zacchaeus ay isang mayamang maniningil ng buwis na naninirahan sa rehiyon ng Jerico. Bilang isang Hudyo, siya ay hinamak ng kanyang mga kababayan dahil ang mga maniningil ng buwis ay kilala sa panlilinlang sa mga nagbabayad ng buwis. Mas lalo pang pinalala ng katotohanang siya ay nagtatrabaho para sa pamahalaang Romano. Habang dumaraan si Jesus sa Jerico sa kanyang paglalakbay patungong Jerusalem, ayon sa salaysay, nais ni Zacchaeus na makita kung sino si Jesus, ngunit dahil pandak siya, hindi niya makita si Jesus dahil sa dami ng tao. Kaya't tumakbo siya at umakyat sa isang puno ng sikomoro upang makita siya, sapagkat papalapit si Jesus sa daang iyon." Lucas 19:3,4

Ipinapakita ng ating Susi na Berso na kayang basahin ni Jesus ang puso ng mga tao. Kitang-kita ang kayabangan ng mga Hudyong nakamasid, sapagkat nagulat sila nang malaman na nais ng Hulyo 2026

Guro na kumain sa bahay ng taong ito, na itinuturing nilang makasalanan. Gayunpaman, masayang tinanggap ni Zacchaeus si Jesus. Lucas 19:6,7

Nagbigay si Zacchaeus ng pahayag tungkol sa kabayaran—ang kalahati ng kanyang mga ari-arian ay ibigay niya sa mga mahihirap, at magbibigay siya ng apat na beses na kabayaran k o sinumang kanyang napinsala. (Lucas 19:8). Ang Batas ni Moises ay hindi karaniwang nag-aatas na ibalik ng mga tao ang mga bagay nang apat na beses; karaniwan, ito ay ang halaga ng pinsala kasama ang isang-kalimang bahagi. (Levitico 5:14-16; Bilang 5:5-7). Lumampas pa si Zacchaeo sa hinihingi. Idineklara noon ni Jesus na dumating na ang kaligtasan sa bahay ni Zacchaeo. Tila ipinahihiwatig nito na mula sa pananaw ng Diyos, siya ay naibalik sa pabor ng Diyos, nang ipakita niya ang uri ng pagkataong maaaring magamit sa paglilingkod sa Diyos. Lucas 19:9

Bilang mga inihandog na tagasunod ni Cristo, may mga aral tayong magagamit sa ating sariling paglalakad mula sa naunang salaysay. Dapat tayong maging sensitibo sa pangangailangang manatiling napakalapit sa Panginoon sa ating mga iniisip, salita, at gawa. Bilang mga hindi perpektong halimbawa ng sangkatauhan, napagtatanto kahit ng mga espiritung ipinanganak na anak ng Diyos na posible silang matuksuhin ng kasalanan. Ang mga gawaing ito ay maaaring hindi sinasadya, o maaaring bahagyang kusang-loob na may potensyal para sa malubhang kahihinatnan. Kapag naganap ang mga akto ng kasalanan, kailangang aminin at magsisi tayo para maibalik tayo sa ganap na pabor ng Diyos. Ang panalangin at ang pagpuno ng ating

isipan ng mga banal na kaisipan ay maaaring maging dalawang epektibong kasangkapan upang maiwasan o mabawasan ang pangyayari ng kasalanan sa ating buhay.

Isang kilalang manunulat na Kristiyano ang nagbigay ng sumusunod na obserbasyon tungkol sa aral na ito. "Maaaring makakita tayo ng pagkakatulad sa insidenteng ito, na kabilang sa katapusan ng panahong Hudyo at sa laman na Israel, sa katapusan ng panahong ito at sa espiritwal na Israel. Nakikita natin ngayon ang ilang mga lumihis mula sa Tipan ng Biyaya ng Panginoon, gaya ni Zacchaeus na lumihis mula sa Tipan ng Batas ng Panginoon. Maaari natin silang makita na namumuhay sa antas ng kasalanan, sa mga negosyo na inaamin nilang hindi makatarungan at lumalabag sa kanilang budhi. Tayo ay , samakatuwid, ay hindi dapat lumampas sa kanila dala ang mensahe ng Ebanghelyo, ang mabuting balita ng malaking kagalakan; kundi kung ang sinuman sa kanila ay magpapakita ng interes sa kasalukuyang katotohanan, tayo ay dapat magsikap na tulungan sila gaya ng pagtulong ng ating Panginoon at Ulo kay Zacchaeus."

Sa karanasan nina Hesus at Zacchaeus, nakikita natin ang isang kahanga-hangang halimbawa na dapat nating tularan sa pakikitungo sa iba, lalo na sa sambahayan ng pananampalataya, ang ating mga kapatid kay Cristo.

Pang-internasyonal na Pag-aaral ng Bibliya

Aralin para sa Hulyo 26

Maria—ang Tapat na Ina

Pangunahing Talata: "Ngunit tinago ni Maria ang lahat ng mga bagay na ito at pinagmunimunian niya sa kanyang puso."
Lucas 2:19

Piniling mga Kasulatan:
Lucas 1:26-56; 2:15-19; Juan 2:1-5; 19:25-27

Ang aralin ngayong araw ay nagsisimula sa Bethlehem, na puno ng mga manlalakbay na dumating upang magpalista para saensus na ipinagutos ni Cesar Augusto. Kasama sa karamihan si Jose, isang karpintero mula sa Nazaret, at ang kanyang nobya na si Maria, na nagdadalang-tao. Naglakbay sila ng malayo upang sumunod sa kautusan ng Romano, tinahak ang alikabok na mga daan at naghanap ng matutuluyan sa masikip na bayan. Lucas 2:1-3

Malapit doon, sa mga parang na hindi kalayuan sa Bethlehem, dinalaw ng isang anghel ng Diyos ang mga pastol na nag-anunsyo ng pagsilang ng Tagapagligtas, si Cristo na Panginoon. "At sinabi ng anghel sa kanila, 'Huwag kayong matakot: narito, ipinapaabot ko sa inyo ang mabuting balita ng malaking kagalakan na magiging para sa buong sangkatauhan. Sapagkat ipinanganak sa inyo ngayong araw sa bayan ni David ang isang Tagapagligtas, na siya ang Cristo, ang Panginoon.'" Ang mensahe ng anghel ay sinabayan ng isang

langitnang hukbo na nagpupuri sa Diyos. Lucas 2:8-14

Nagpatuloy ang salaysay: "Nang umalis na sa kanila ang mga anghel at umakyat na sa langit, sinabi ng mga pastol sa isa't isa, Magsiya tayo sa Bethlehem at tingnan ang bagay na ito na nangyari, na ipinabatid sa atin ng Panginoon."

Kaya't nagmadali silang umalis at natagpuan nila si Maria at si Jose, at ang sanggol na nakahiga sa sabsaban. Nang makita nila siya, ikinalat nila ang balita tungkol sa sinabi sa kanila hinggil sa batang ito, at ang lahat ng nakarinig ay namangha sa sinabi ng mga pastol sa kanila." Lucas 2:15-18

Nakakalito kay Maria ang lahat ng nangyari, at ipinahihiwatig ng ating Pangunahing Talata na maaaring iniisip niya kung ano ang magiging kinalabasan ng mga pangyayaring ito. Bagaman ilang buwan na ang nakalipas nang ipahayag sa kanya ng isang anghel na magkakaroon siya ng anak na lalaki na bibigyan ng "trono ni David," malamang ay hindi lubos na naunawaan ni Maria ang buong saklaw ng mga banal na kaayusang ito na kinasasangkutan ang kanyang anak.

Bukod pa rito, hindi rin mahuhulaan ni Maria noon na si Jesus ay ipapako sa krus mga tatlumpu't tatlong taon ang lumipas, muling mabubuhay makalipas ang tatlong araw, at magiging pinuno ng isang pangkat ng mga tagasunod na lilitaw sa loob ng dalawang libong taon—lahat ng ito para sa pinal na layunin na lipulin ang kasalanan, pagdurusa, at kamatayan mula sa sangkatauhan.

Bilang bahagi ng ating patuloy na pagsisikap na maging bahagi ng klase ni Cristo, kailangan nating

iwasan ang pagsunod sa takbo ng sanlibutan at mag-ingat na huwag magbigay-daan sa mga pagnanasa ng laman na itinuturing na normal ng iba. Ito ang dahilan kung bakit mababasa natin: "Ilagay ninyo ang inyong pag-iisip sa mga bagay na nasa itaas, hindi sa mga bagay na nasa lupa. Sapagkat kayo'y namatay na, at ang inyong buhay ay nakatago kay Cristo sa Dios." (Colosas 3:2,3). Maraming gawain na hindi makasalanan ang kaaya-aya sa laman. Hindi tulad ng ilang mga pagbabawal na ibinigay sa bansang Israel, hindi natin makikita ang maraming utos na "huwag kang" sa Bagong Tipan. Sa halip, bilang mga Kristiyanong nasa ilalim ng , nais naming tuparin sa aming mga puso ang "diwa" ng batas ng pag-ibig at ng batas ng katuwiran. Roma 7:6

Tunay na pinagpala tayo upang maranasan ang katotohanan ng tekstong ito: "Mga minamahal, ngayon tayo'y mga anak ng Diyos, at hindi pa nahahayag kung ano tayo sa hinaharap; datapuwat nalalaman natin na, pag siya'y nahayag, tayo'y magiging kawangis niya; sapagkat makikita natin siya kung ano siya." 1 Juan 3:2

Ang Larawan ng Diyos

***"Likhâ ng Diyos ang tao sa kaniyang sariling larawan; sa larawan ng Diyos likhâ Niya siya; lalaki at babae ang likhâ Niya sa kanila."
Genesis 1:27***

Sinasabi ng mga pilosopo na ang tao, sa kanyang kasalukuyang anyo, ay mas matalino at mas maunlad kaysa dati sa kasaysayan. Ayon sa kanila, ang ebolusyon ang nagdala sa atin sa puntong ito. Ang pahayag na ang bawat henerasyon ay mas matalino kaysa sa nauna ay nabuo dahil natuklasan ng mga siyentipiko sa kanilang mga kalkulasyon na ang tao ay umiiral na sa mundo nang milyong-milyong taon, na patuloy na umuunlad sa bawat henerasyon. Dahil sa pag-unlad ng bawat henerasyon, kanilang konklusyon ay naabot na ng tao ang napakataas na antas. Tama ba ang pilosopiyang ito?

Nalulugod tayo na ang dakilang Maylalang ng sansinukob ay nagbigay sa atin ng isang pinagkukunan ng impormasyon kung saan natin matutuklasan kung ano ang katotohanan at kung ano lamang ang pilosopiya. Inanyayahan Niya tayo, na sinasabi, "Pumarito tayo sa bahay ng Panginoon," at sa pagpasok sa kaniyang bahay ng kaalaman ay matatagpuan natin ang mismong patotoo ng Diyos tungkol sa tao. Awit 122:1

Natutuhan natin mula sa pinagkukunang ito, ang Bibliya, na ang tao ay "mula sa lupa," at binuo siya ng Diyos mula sa "alikalok ng lupa." (1 Corinto 15:47; Genesis 2:7). Sa pamamagitan ng paghinga,

o pagbubuhos sa kaniya, ng "hininga ng buhay, ... ang tao ay naging isang kaluluwang mabubuhay." Sa maigsi at tumpak na paglalarawan ng paglikha ng tao, walang kahit kaunting mungkahi na ang isang anyo ng buhay ay nag-evolve mula sa isa pa, o na ang isang hindi gaanong kumplikadong uri ay naging isang mas kumplikadong nilalang. Lilikhain ng Diyos ang bawat uri bilang isang hiwalay at natatanging uri ng buhay, gaya ng mababasa natin sa unang kabanata ng Genesis. Pagkatapos ng bawat hakbang na ginawa upang ihanda ang lupa para suportahan ang buhay, at pagkatapos ng bawat hiwalay na paglikha ng mga halaman, isda, ibon, at mga nilalang sa lupa, ipinahayag ng Diyos na "mabuti ito." Genesis 1:10,21,25,31

Sa Genesis 1:26,27 nababasa natin na "Sinabi ng Diyos, likhain natin ang tao sa ating wangis, ayon sa ating larawan." Mapapansin natin sa pahayag ng Diyos na nagmungkahi Siya ng isang pangmaramihang kaisipan: "Magkaroon sila ng kapangyarihan sa mga isda sa dagat, at sa mga ibon sa himpapawid, at sa mga hayop, ... at sa bawat gumagapang na nilalang na gumagapang sa lupa." Mula sa pahayag na ito, malinaw na nang likhain ng Diyos ang tao sa Kanyang sariling larawan, "lalaki at babae ang nilikha Niya," ibig Niyang sabihin na kapwa sina Adan at Eba ay magiging katulad Niya sa iba't ibang paraan.

Ang mga salitang "imahe" at "kawangis," sa wikang Hebreo, ay nangangahulugang pagkakatulad o modelo. Ang tao ay nilikha upang maging modelo ng Diyos. Paano naging modelo ng Diyos ang perpektong tao, si Adan? Tiyak na hindi ito tungkol sa kanyang katawan. Ang ating Maylalang ay isang

lubos na mas dakilang nilalang—isang espiritung nilalang—at ang tao ay isang laman na nilalang lamang, mula sa lupa. Gayunpaman, ginawa ng ating Maylalang ang tao bilang sumasalamin sa kanyang wangis sa ilang aspekto. Sa bahagi, ang pagkakatulad na ito, o wangis, ay nasa kakayahan ng tao na magrason, mag-alala, maunawaan ang mga malalabong pati na rin ang mga tuwirang ideya, gumawa ng mga moral na paghuhusga, at magkaroon ng mga intelektwal at estetikong katangian.

Ang perpektong tao, si Adan, ay binigyan ng kalidad na parang sa Diyos na konsensya, na nagbigaydaan sa kanya upang makilala ang tama at mali. Binigyan siya ng malayang kalooban upang magkaroon siya ng buong paggamit ng kanyang kapangyarihan sa pagpili. Kung hindi ito ganoon, ang sangkatauhan ay magiging mga makina lamang, at ang ating mga kilos ay kokontrolin ng iba. Gayunpaman, hindi ito ang nangyayari. Kung ganoon, hindi magkakaroon ng paggamit ng mga kakayahan o talento, at walang pagkatakaon na paunlarin ang sariling pagkatao. Ang kalayaang ito na pumili, siyempre, ay maaaring maging mabuti o masama, depende sa kung paano ito magagamit.

Pinili ni Adan ang Kasalanan

Si Adan, ang maluwalhating unang nilikhang tao, ay binigyan ng bawat biyayang pisikal at mental. Lahat ng kanyang kapaligiran ay inihanda upang mapanatili ang kanyang kapakanan. Malinaw na iniutos ng Maylalang kay Adan na kung susunod siya sa matuwid na batas ng Diyos, mabubuhay siya; ngunit kung suswayin niya ang makatarungang utos ng Diyos, mamamatay siya. (Genesis 2:15-17).

Napakadali ng mga tagubilin ng Maylalang. Ang kapanagutan ng pagiging karapat-dapat ni Adan na mabuhay magpakailanman sa paraisong Eden ay nakasalalay sa kanyang sariling kalayaan sa pagpili. Sa kasamaang palad, napatungo siya sa pagpili ng kasalanan sa pamamagitan ng pagsuway. Bilang bunga ng kanyang pagbagsak mula sa kaperpektoan, ang buong lahi na ipinanganak nina Adan at Eva ay ipinanganak na nasa kasalanan, at nasa ilalim ng parusa ng kamatayan bilang mana. Awit 51:5; Roma 5:12

Nagpatuloy ang paghahari ng kasalanan at kamatayan, at magpapatuloy pa ito, hanggang matupad ang layunin ng Diyos sa pagpapahintulot nito, at dumating ang takdang panahon para sa wakas nito. Sa Kanyang pag-ibig, naglaan ang Diyos ng manunubos, isang tagapagligtas, maging ang Kanyang minamahal na Anak, si Jesucristo, na "matitikman ang kamatayan" para sa bawat tao. (Hebreo 2:9). Ang probisyong ito para sa kaligtasan ng tao mula sa makatarungang hatol ng kamatayan ay isang "regalo" ng libreng biyaya. Roma 5:15-18

Bilang resulta ng pagbagsak ng ating mga unang magulang sa kasalanan, at sa paglipas ng maraming siglo mula noon, ang mga katangiang iyon na mula pa sa simula ay nagpapakilala sa tao bilang nasa wangis ng kanyang Lumikha ay matatagpuan lamang sa isang relatibong maliit na bahagi ng buong sangkatauhan sa anumang kapansin-pansing antas. Sa katunayan, ang ilang marangal na nilalang ay nagsikap na linangin ang mga biyayang iyon ng marilag na pag-uugali ng Diyos; samantalang ang iba naman ay nagkunwari lamang na may pagka-diyos-diyosan. Ang pagkukunwaring ito ay maaaring

magbunga ng kaaya-ayang panlabas na pag-uugali, ngunit kakaunti lamang sa tunay na kadalisan ng pagkatao na nilikha ng Diyos sa ating mga unang magulang ang maaaring tunay na nasa kanilang mga puso.

Dahil hindi maaaring makipag-obra ang Diyos sa mga kulang sa tunay na biyaya, masigasig Niyang hinanap ang mga tao sa sangkatauhan na nagpakita ng mga katangiang awa at pag-ibig mula sa kaibuturan ng kanilang pagkatao. Ang mga ito ang Kanyang pinagpala sa paglipas ng mga panahon, upang maisakatuparan ang Kanyang plano. Pagnilayan natin ang isa sa mga pinagpala na ito, na sa malaking bahagi ng kanyang buhay ay ipinamalas ang ilan sa mga pinong katangiang ito. Siya si Solomon, ang anak ni David.

Mga Aral mula kay Solomon

Ang kalayaan ni Solomon na pumili sa kanyang mga huling taon ang naging dahilan upang mabiktima siya ng mga kahilingan ng kanyang maraming asawa, at bilang resulta, labis siyang nagkasala sa Diyos. Gayunpaman, noong kanyang kabataan, siya ay lubos na pinagpala ng Diyos. Tila namana ni Solomon mula sa kanyang ama ang mga katangiang pagiging maingat, ang kakayahang maghari, at ang pagpapahalaga sa kabutihan ng Panginoon, na unang natutunan ni David sa paanan ni Natan, ang banal na propeta.

Nang tumanda si David at masyadong nanghina upang mamuno, ang kanyang anak na si Solomon, sa murang gulang na dalawampu, ang humawak ng mabigat na responsibilidad ng pamumuno sa Israel. Lubos nating maiintindihan ang panalangin na

inihayag ni David para sa kanyang minamahal na anak. Ang mga ama na may mga anak na lalaki ay madaling makauunawa sa pagkabahala ni David para kay Solomon. Ibinabahagi rin natin ang parehong damdamin para sa ating mga anak na lalaki, na sana'y makamit nila ang biyaya sa paningin ng Diyos, at maglakad sila nang matuwid sa Kanya.

Sa 1 Cronica 28:9-10, nakatala ang mga salitang sinabi ni David sa kanyang anak: "At ikaw, anak kong si Solomon, kilalanin mo ang Diyos ng iyong ama, at paglingkuran mo siya nang buong pusong debosyon at kusang-loob, sapagkat sinusuri ng Panginoon ang bawat puso at nauunawaan ang bawat pagnanasa at bawat kaisipan. Kung hahanapin mo siya, makikita mo siya; ngunit kung tatalikuran mo siya, tatanggihan ka niya magpakailanman. Isaalang-alang mo ngayon, sapagkat pinili ka ng Panginoon upang magtayo ng isang bahay bilang santuwaryo. Maging matatag ka at gawin mo ang gawain."

Pinili ng Panginoon si Solomon para sa pagtatayo ng isang santuwaryo, na matagal nang pangarap ni David. Sa tulong at payo ng tapat na propeta ng Diyos na si Natan, at sa pabor ng Diyos, agad na sumunod si Solomon sa diwa ng plano ng kanyang ama para sa pagtatayo ng Templo. Alam niya na nakasalalay ang kapakanan ng Israel sa kanilang pagsunod sa Batas ng Diyos at sa kanilang pagsamba kay Jehova.

Humiling si Solomon ng Karunungan

Sa labis na pag-ibig ni Solomon sa Diyos, naghandog siya ng isang libong handog na susunugin sa Gibeon. Labis niyang nais na

mapasaya ang Diyos kaya inihanda niya ang dakilang handog na ito para sa kanyang Lumalang. Habang nasa Gibeon, nagkaroon ng panaginip ang bagong batang hari kung saan si E , ang Panginoon, ay nagpakita sa kanya. (1 Mga Hari 3:5). Sinabi ng Diyos kay Solomon, "Humiling ka ng anumang nais mong ibigay ko sa iyo," at ang sagot ni Solomon ay napakaganda—isa na nagmula lamang sa isang mapagmahal na puso. Sinabi ni Solomon, "Ako'y bata pa lamang: hindi ko alam kung paano gampanan ang aking mga tungkulin. ...Bigyan mo ang iyong lingkod ng matalinong puso upang mahatulan ang iyong bayan, upang makilala ko ang mabuti at ang masama: sapagkat sino ang makapaghatol sa dakilang bayang ito?" 1 Mga Hari 3:7-9

Pinahalagahan ng Diyos ang taos-pusong pagninilay ni Solomon. Sinagot Niya ang kanyang kahilingan sa isang kamangha-manghang paraan, at binigyan si Solomon ng "matalinong at maunawaing puso." Hindi na muling natagpuan sa hanay ng mga hindi perpektong tao ang sinumang may kakayahang humatol nang kasing-talino ni Solomon. (1 Mga Hari 3:10,12). Dahil sa kanyang hindi makasariling kahilingan, nangako rin ang Diyos, "Binigyan ko ka rin ng mga bagay na hindi mo hiningi, kapwa kayamanan at karangalan: kaya't wala nang hari na gaya mo sa lahat ng iyong mga araw. At kung lalakad ka sa aking mga daan, at tatalimain mo ang aking mga tuntunin at mga utos, gaya ng paglalakad ni David na iyong ama, pahahabain ko ang iyong mga araw." 1 Mga Hari 3:13,14

Nang magising si Solomon mula sa kanyang panaginip, ikinatuwa niya na ikinalugod ng Diyos ang kanyang hiling. Pumunta siya sa Jerusalem at naghandog ng mga hain para sa kapayapaan at mga handog na susunugin sa harap ng Kaban ng Tipan. (1 Mga Hari 3:15). Hindi naglaon, sinimulan niya ang dakilang gawain ng pagtatayo ng Templo ng Israel, ayon sa utos ng Panginoon.

Pagtatayo ng Templo

Naalala natin kung paano inihanda, hinubog, at tinandaan ang lahat ng bato at mga troso para sa Templo para sa kani-kanilang puwesto, at nang sila'y handa na lamang, dinala sila sa , sa lugar na itinakda para rito. Perpektong umangkop ang bawat bahagi, at nagsanib-sanib ang bawat isa nang walang tunog ng martilyo, walang tunog ng palakol, o anumang kasangkapang bakal. (1 Mga Hari 6:7). Bagaman ang bawat bahagi ng dakilang Templong ito ay inihanda sa iba't ibang lugar, nang dalhin ang mga ito sa lugar na itinakda para sa pagtatayo nito, wala nang kailangang baguhin.

Anong aral ito para sa isang Kristiyano! Hindi natin dapat isipin kahit saglit na maaari nating ipagpaliban ang ating paghahanda, at na kapag narating na natin ang wakas ng ating buhay, bigla na lang, sa isang himala, ay magiging karapat-dapat tayo sa ating kinalalagyan sa kaharian ng Diyos. Ngayon ang panahon ng paghahanda. Dapat tayong hubugin, ukitin, pakintabin, at bilangin ngayon para sa natatanging lugar na inilaan ng Panginoon para sa atin sa kaniyang espirituwal na Templo.

Nauunawaan natin na ang Templo ni Solomon ay naglarawan ng isang mas dakilang estruktura. "Kayo

ang templo ng buhay na Dios," sabi ni Pablo. (2 Corinto 6:16). Ang panahon para sa paghubog at ang panahon para sa paggawa sa paghahanda ng espirituwal na Templo ng Dios ay ngayon. (1 Corinto 3:9; Efeso 2:10; Filipos 1:6; 2:12,13). Kapag ang lahat ng bahagi, o mga miyembro, ay nahanda na sa kanilang buhay Kristiyano - inihanda sa gitna ng mundong ito na "baluktot at masama" - sila ay ilalagay sa kanilang tamang lugar sa simbolikong Templo sa langit. Filipos 2:15

Nagkaroon ng malaking masayang pagdiriwang kaugnay ng dedikasyon ng Templo ni Solomon. (1 Mga Hari 8:65,66). Magkakaroon ng malaking kagalakan sa langit at sa lupa kapag ang Cristo, ang espirituwal na Templo ng Diyos, ay kumpleto na, nabuo na, at kapag pumasok ang kaluwalhatian ng Diyos dito. Ang buong lupa ay makinabang sa pagkakumpleto ng Templong iyon at pagpapalain, gaya ng natural na Israel na umabot sa tuktok ng kayang kasaganaan sa ilalim n g paghahari ni Solomon. Efeso 2:19-22; Pahayag 3:12; 21:22-26

Ang Ating Araw

Sa pag-iwan sa pantas na Hari Solomon sa puntong ito ng kanyang buhay, bumabalik tayo sa pagninilay-nilay ng ating panahon. Natatagpuan natin na ang paanyaya ng Langit na Ama ay patuloy na iniaabot sa mga sa kaniya ay natatagpuan ang bahid ng orihinal na kawangis ng tao sa kaniya. Ang mga may taglay ng orihinal na katangian ng pag-ibig at pagsunod sa Diyos ay tumutugon sa isang paanyaya at paglilingkod na higit pa kaysa kay Solomon o sa ibang marangal na tauhan ng mga nakaraang panahon. Ang mismong katotohanang may ilan pa rin na iniaalay ang kanilang buhay sa

Diyos sa pamamagitan ng paglalaan nito sa Kanya, upang tularan ang mga yapak ng Kanyang nag-iisang Anak, ay patunay sa atin na ang gawaing ito ng pagtawag at ang kaugnay na pagpipino, pag-ukit, at paghubog ay patuloy na nagaganap. Nauunawaan natin na ito nga ang paraan upang maisakatuparan ang plano ng kaligtasan na iminungkahi noon pa man ng Ama sa Langit. Alam din natin na ang lahat ng bagay ay nagtutulungan para sa kabutihan ng mga umiibig sa Diyos, ang mga tinawag Niya ayon sa Kanyang layunin, "Sapagkat ang mga inuna Niya nang kilala, inutusan din Niya nang pauna na maging kawangis ng larawan ng Kanyang Anak, upang siya ang maging panganay sa maraming kapatid." Roma 8:28,29

Ipinapaalam sa atin ng Kasulatan na ang isang itinakdang pangkat—ang simbahan—ay dapat maging mga kopya, mga larawan, ng Anak ng Diyos, na siya ring kopya at larawan ng Ama. Bilang mga Kristiyano, wala sa atin sa buhay na ito ang makakamit ang kaperpektohan gaya ni Jesus, gaano man tayo magsikap at gaano man katagal. Hindi rin natin maaaring akuin ang karangalang ito sa pamamagitan ng sarili nating pagpili. Kung tayo ay inanyayahan na maging tagasunod ng mga yapak ni Jesus, ang karangalang ito ay ipinagkaloob sa atin ng Diyos. 1 Tesalonica 2:12; Hebreo 5:4

Nagbibigay ito ng liwanag sa usaping ito, sapagkat kapag tiningnan natin ang ating mga kapatid na Kristiyano, at napagtanto nating tinanggap nila ang parehong paanyaya na natanggap natin, mas lalo nating pahahalagahan ang kanilang pakikipag-isa. Tinanggap natin ang paanyaya ng Ama nang may mapagpasalong puso—ang mapagpalang

paghahandog ng sakripisyo ni Jesus na nagbigay-daan upang makapasok tayo sa ugnayang ito. Sa paggawa nito, at sa pagsulot ng balabal ng katuwiran ng ating Manunubos upang takpan ang ating mga kakulangan, na ginagawang katanggap-tanggap tayo sa Diyos sa pamamagitan ng merito ng pantubos na hain ni Jesus, masayang iniaalay natin ang ating buong sarili upang simulan gawin ang mga bagay na kaaya-aya sa ating Langitnang Ama, kahit na malaki ang magiging kapalit para sa atin. Isaias 61:10; Roma 12:1; Efeso 1:5-7

Bago gawin ang mahalagang hakbang na ito, dapat nating pinag-isipang mabuti nang may panalangin kung ano ang ibig sabihin ng pagsunod sa mga yapak ni Jesus, at ng pagiging kahawig Niya. Dapat nakatuon ang ating mga pagmamahal sa mga bagay na nasa itaas. (Colosas 3:2). Ang bagong kalooban, ang bagong isip, ay dapat magpalago ng mga bunga at biyaya ng Espiritu. Upang maging kahawig ni Jesus, dapat palaging magsikap ang isang tao na paunlarin at ipakita ang mga katangiang ito ng pagkatao. (Galacia 5:22,23; 2 Pedro 1:5-7). Ang lahat ng damdamin na kaaya-aya sa Diyos at naaayon sa Espiritu ng Panginoon ay dapat pagsikapan, bagaman ito ay mangangailangan ng habang-buhay na pag-unlad sa ilalim ng humuhubog na impluwensya ng Ama sa Langit.

Hindi lamang dapat ipakita ang pag-ibig sa Panginoon, sa Katotohanan, at sa mga kapatid, kundi dapat ding magkaroon ng mapagmahal at maunawaing malasakit para sa mundo. Upang maging kawangis ng Panginoong Jesus, dapat tayong magkaroon ng malalim na paggalang para sa nilikang humihikbi—kahit pa sa ating mga kaaway,

yaong mga maghamak sa atin. Mateo 22:37-39; Juan 13:34,35; Lucas 6:27,28

Pagsunod ng Puso

Sinasabi sa Kawikaan 4:23: "Ingatan mo ang iyong puso nang buong pagsisikap; sapagkat dito'y nagmumula ang mga bukal ng buhay." Para sa mga tagasunod na sumusunod sa mga yapak ni Jesus, ang ating karapatan na maging bahagi ng espirituwal na Templo ng Diyos ay matutukoy sa kung paano natin pinapalago ang ating mga puso ngayon. Taglay natin ang "kayamanang ito sa mga palayok na luwad," at susubukan ng mga pasanin ng mundo at ng ating mga kahinaan ng laman na ilayo tayo sa ating layunin. (2 Corinto 4:7). Gayunpaman, tulad nina Ama Adan, Haring Solomon, at maging ng ating Panginoong Jesus, mayroon din tayong malayang pagpili sa usapin kung kanino natin ihahandog ang ating pusong pagsunod. Hindi tayo pinilit na maglingkod sa Panginoon, sa Katotohanan, o sa mga kapatid. Ito ay ating malayang pagpili. Sa pagtutok ng ating mga mata kay Jesus, maaari tayong maging katulad Niya. Ang ating pagnanais na lumakad sa daan na dinaanan ni Jesus ay isang dakila. Ang layunin natin ay punan ang lugar sa Templo na kung saan ay napakabait na iniimbitahan tayo ng Ama, at ito ay maaabot lamang sa pamamagitan ng pagkahubog sa wangis ng kanyang minamahal na Anak. Roma 8:29; 2 Corinto 3:18

Marahil ay naisip na natin kung ano ang magiging karanasan, kung tayo ay magiging tapat, ng muling pagkabuhay bilang isang espiritung nilalang, kapag pinagpala tayo ng kamangha-manghang pribilehiyo na marinig ang mga salitang, "Magaling! Mabuti at

tapat na alipin! Naging tapat ka sa kaunti; ilalagay kita sa marami. Pumasok ka sa kagalakan ng iyong panginoon." (Mateo 25:21). Nagbibigay ang mga Kasulatan sa atin ng ilang impormasyon tungkol dito.

Sa Kabila ng Tabing

Sinasabi sa atin ng Apostol Pablo, "Kung tayo'y naging kapwa-mabautismuhan sa kaniya sa pagkamatay, tayo'y kapuwa rin sa kaniyang pagkabuhay." (Roma :6). Ano ang "kahawig" ng ating Panginoon mula nang kanyang pagkabuhay na mag-uli? Sinasabi sa Hebreo 1:3 na si Jesus ay ang "malinaw na larawan," o eksaktong kopya, ng Diyos! Ang mga tapat na sumusunod sa yapak ni Jesus ng sakripisyo at paglilingkod, at sa pamamagitan ng "matiyagang pagpupursige sa paggawa ng mabuti ay naghahanap ng kaluwalhatian at karangalan at kawalang-kamatayan," ay gagawing kahalintulad ng kanilang Panginoon at Ulo—lahat ay mga miyembro ng banal na pamilya ng Diyos. Roma 2:7

May karagdagang kaisipan tungkol sa pahayag na "express image." Totoo na ang ating Panginoon ay nasa kawangis ng Ama sa kanyang pre-human na kalagayang anghel bilang "*Logos*." Kahit nang siya'y dumating sa lupa bilang isang tao, siya ay nasa kawangisang Diyos, sapagkat ang kanyang pagkatao ay palaging nasa ganap na pagkakasundo sa pagkatao ng kanyang Ama. Gayunpaman, sinasabi sa atin ni Apostol Pablo na si Jesus ay ngayo'y "nakaupo sa kanan ng Kamahalan sa kaitaasan," matapos maging masunurin hanggang kamatayan, maging kamatayan sa krus. Dahil dito, lubos Siyang pinadakila ng Diyos at binigyan Siya ng pangalang higit sa lahat ng pangalan. Si Jesus ay ngayon, nang mas ganap pa, nasa "tumpak na

larawan" ng hindi nakikitang Diyos, na kapwa taglay ang banal na kalikasan. Hebreo 1:3; Filipos 2:8,9; Colosas 1:15

Binabasa rin natin, "Masdan, anong pag-ibig ang ipinagkaloob sa atin ng Ama, na tayo'y matawag na mga anak ng Dios: kaya't ang mundo ay hindi tayo nakikilala, sapagkat hindi rin nito nakilala siya. Minamahal, ngayon tayo ay mga anak ng Diyos, at hindi pa nahahayag kung ano tayo sa hinaharap: ngunit nalalaman natin na, kapag siya'y nahayag [Griyego: naging maliwanag], tayo'y magiging katulad niya; sapagkat makikita natin siya kung ano siya. At ang bawat taong may pag-asang ito sa kaniya ay naglilinis sa kaniyang sarili, gaya ng pagiging malinis niya." 1 Juan 3:1-3

Kaya't nakikita natin na ang ating Panginoong Jesus ay ngayon nasa eksaktong larawan at kawangis ng Diyos, bagaman ang ating Makalangit na Ama ay at palaging magiging higit sa lahat. (Juan 10:29; 14:28; 1 Corinto 15:24-28). Ibinigay kay Jesus ang gantimpalang ito dahil sa kaniyang tapat na paglilingkod. Hindi siya kailanman nag-alangan sa kaniyang pagsunod upang gawin ang kalooban ng kaniyang Ama, sa kabila ng halaga. Lubos Siyang pinadakila ng Diyos, at ikinalulugod Niya na gawin din ang kapareho para sa mga "tinawag, pinili, at tapat" na kasapi ng iglesia, ang nobya ni Jesus, ang Kanyang katawan. (Pahayag 17:14; 19:7,8; 21:2; 1 Corinto 12:12,27). Ang mga ito ay muling mabubuhay na kawangis ng Panginoong Jesus. Ito ay isang kamangha-manghang pangako na maaari nating, at ating, mamana, kung tayo ay masunurin at tapat, hanggang sa kamatayan! (Pahayag 2:10). Ipinahayag ito ni Pablo nang ganito, "Tinanggal

ninyo ang dating pagkatao kasama ang mga gawa nito; at isinusuot ninyo ang bagong pagkatao, na pina-bagong-bago sa kaalaman ayon sa larawan ng lumikha nito." "Sapagkat kung paanong dinala natin ang larawan ng sa lupa [si Adan], dadalhin din natin ang larawan ng sa langit [ang kawangisang Diyos]." Colosas 3:9,10; 1 Corinto 15:49